25/05/2023

Ο Μητροπολίτης Μεσογαίας για το μήνυμα της Αναλήψεως

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Για το μήνυμα της εορτής της Αναλήψεως του Κυρίου κάνει λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος μέσα από απόσπασμα από το νέο βιβλίο του με τίτλο «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ» που παρουσιάζεται στον ιστότοπο της Ιεράς Μητροπόλεως.

«Ὑπάρχει ἕνα βάθος θεολογικῆς ἀλήθειας μέσα στὴ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως, τὸ ὁποῖο ἔχει ἀνυπολόγιστη σημασία γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ καθενός μας, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο εὐδιάκριτο. Τὸ μήνυμα τῆς ἑορτῆς εἶναι ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος δὲν εἶναι πλέον μόνο κατὰ τὴ φύσιν ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἔχει ἀποκτήσει μία φύση ἡ ὁποία εἶναι κατὰ χάριν θεανθρώπινη. Ὁ Κύριος δὲν ἔφυγε γυμνὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο, ἀλλὰ σὰν πολύτιμο λάφυρο καὶ σὰν βαρύτιμο ἔνδυμα ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς μ᾽ αὐτὴν τὴ φύση τὴν ὁποία ἔχουμε κι ἐμεῖς», **αναφέρει χαρακτηριστικά ο Σεβασμιώτατος και, μεταξύ άλλων, προσθέτει:**

«Ὅλοι ἐμεῖς καλούμεθα νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἐπιγειότητά μας, νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴ μικρότητά μας, νὰ ἀνέβουμε μὲ τὴν πίστη μας καὶ τὴν καθαρότητά μας σ᾽ αὐτὸ τὸ ὄρος τὸ πνευματικό, στὸ ὁποῖο θὰ μπορέσουμε νὰ ἀντικρύσουμε κυρίως τὴ δική μας φύση, αὐτὴν τὴ θεωμένη ἀπὸ τὸν Κύριο φύση, ποὺ ὁ καθένας μας ἔχει μέσα του, καὶ νὰ τὴν ἀξιοποιήσουμε».

Αναλυτικά το σχετικό απόσπασμα από το νέο βιβλίο «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ» του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου:

«Ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος»

(Πράξ. α΄ 12)

Ὑπάρχει ἕνα βάθος θεολογικῆς ἀλήθειας μέσα στὴ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως, τὸ ὁποῖο ἔχει ἀνυπολόγιστη σημασία γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ καθενός μας, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο εὐδιάκριτο. Τὸ μήνυμα τῆς ἑορτῆς εἶναι ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος δὲν εἶναι πλέον μόνο κατὰ τὴ φύσιν ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἔχει ἀποκτήσει μία φύση ἡ ὁποία εἶναι κατὰ χάριν θεανθρώπινη. Ὁ Κύριος δὲν ἔφυγε γυμνὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο, ἀλλὰ σὰν πολύτιμο λάφυρο καὶ σὰν βαρύτιμο ἔνδυμα ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς μ᾽ αὐτὴν τὴ φύση τὴν ὁποία ἔχουμε κι ἐμεῖς. Τὴν πρόσφερε στὸν Θεὸ καὶ Πατέρα καὶ τὴ θέωσε, ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ καθένας μας πλάστηκε κατ᾽ εἰκόνα Θεοῦ, δηλαδὴ ἔχει ἀρχὴ θεϊκὴ μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ γίνει ὁμοίωμα Θεοῦ. Ἔχει χαρακτηριστικά, γνωρίσματα, ἰδιώματα θεϊκά, ἀλλὰ ἔχει καὶ θεϊκὸ προορισμό. Ἀπόληξη τῆς πορείας του σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο εἶναι ἡ ἕνωσή του μὲ τὸν

Θεό, αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε θέωση.

Σκοπός μας δὲν εἶναι νὰ γίνουμε καλοὶ ἄνθρωποι καὶ νὰ ἔχουμε στὸ τέλος τῆς ἐπίγειας πορείας μας μιὰ λαμπρὴ ἐξόδιο ἀκολουθία, ἡ ὁποία δὲν θὰ θυμίζει τίποτα ἀπὸ αἰωνιότητα καὶ δὲν θὰ ἔχει κανένα χαρακτηριστικὸ θεϊκὸ μέσα της. Ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα, νὰ μπολιάσουμε τὴ μὲν ψυχή μας μὲ θεϊκότητα, τὴ δὲ ζωή μας μὲ αἰωνιότητα, νὰ μπορέσει νὰ γίνει κάτι πέραν ἀπὸ αὐτὰ ποὺ βλέπουμε, κάτι πιὸ ὑψηλὸ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ αἰσθανόμαστε, κάτι πιὸ μεγάλο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ καταλαβαίνουμε. Καὶ ὅλο αὐτὸ ἐγκρύπτεται μέσα στὴν ἴδια τὴ φύση μας, σὰν σπόρος ἀληθινὸς ποὺ προσδοκᾶ τὴ γονιμοποίησή του, τὴν αὔξηση καὶ τελικὰ τὴν καρποφορία του. Τί μεγάλα πράγματα, καὶ εἶναι τόσο ἀληθινά! Πιὸ ἀληθινὰ ἀπὸ ὅσο μεγάλα ἀκούγονται. Αὐτὸ γιορτάζουμε σήμερα καὶ ὅλοι μας καλούμεθα νὰ ἀναστήσουμε μέσα μας αὐτὸν τὸν σπόρο καὶ νὰ τὸν μετατρέψουμε σὲ ζωὴ καὶ ἐμπειρία.

Τὸ ἐρώτημα βέβαια εἶναι πῶς νὰ γίνει αὐτό; Γιατί νὰ μᾶς φαντάζει τόσο δύσκολο, τόσο ἀπόμακρο, ἐνδεχομένως τόσο ἀφηρημένο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐμφανίζεται τόσο ἀληθινὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὴ διδασκαλία της; Τὴν ἀπάντηση θὰ τὴ δώσουμε παίρνοντας κάτι πάρα πολὺ μικρὸ ὡς ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν πολὺ σύντομη εὐαγγελικὴ περικοπὴ ποὺ ἀναφέρεται στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως.

Γιὰ τὴν Ἀνάληψη δὲν μιλοῦν ὅλοι οἱ εὐαγγελιστές. Μιλάει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς σὲ τέσσερις μικροὺς καταληκτικοὺς στίχους τοῦ εὐαγγελίου του, ὅπως ἐπίσης καὶ σὲ λίγους ἐναρκτήριους στίχους στὸ βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ἔχει συγγράψει, καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος κάνει ἁπλῶς μία σύντομη ἀναφορὰ στὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελίου του.

Λέγει λοιπὸν ὁ εὐαγγελιστὴς πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως τῆς σχετικῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς:

«Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν» (Λουκ. κδ΄ 50), τοὺς πῆρε τοὺς μαθητὲς ὁ Κύριος καὶ τοὺς ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, σχεδὸν κοντὰ στὴ Βηθανία, ἐπὶ τοῦ *«ὄρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος»* (Πράξ. α΄ 12), τὸ ὁποῖο βρίσκεται κατέναντι τῆς Ἱερουσαλήμ. Τρία χαρακτηριστικὰ εἶχε ἡ τοποθεσία αὐτὴ στὴν ὁποία συνέβη τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως: πρῶτον, ὅτι ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, δεύτερον ἦταν πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, καὶ τρίτον, κατέναντι, δηλαδὴ ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἆραγε ὅλα αὐτὰ εἶναι ἁπλῶς συμπτωματικές, χωροταξικὲς περιγραφὲς ἢ μήπως ἔχουν καὶ κάποια ἄλλη σημασία; Ὅποιος θέλει νὰ ζήσει τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως μυστικὰ ὡς γεγονὸς καθαρὰ πνευματικό, προσωπικὰ ἐμπειρικό, θεολογικό,

πνευματικό, καλεῖται καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ τοὺς ἀποστόλους νὰ βγεῖ ἔξω ἀπὸ τὸν χῶρο του, νὰ ἀνέβει πάνω σὲ ἕναν τόπο, σ᾽ ἕνα Ὄρος Ἐλαιῶν δικό του καὶ νὰ βλέπει ἀπέναντι τὴ δική του Ἰερουσαλήμ.

Πρῶτον, λοιπόν, πρέπει νὰ βγοῦμε κι ἐμεῖς ἔξω στὴν ἡσυχία, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἐφημερότητα, μακρυὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν καθημερινότητα, ἂν μοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ πῶ, τὴν ἐπιγειότητα, τὴν ὑλικότητα, τὴ φθαρτότητα, ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπουμε καθημερινὰ ὅτι φθείρονται, καταστρέφονται, ἐξαφανίζονται καὶ πεθαίνουν καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ἀρνηθοῦμε. Νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν τύρβη τῶν μεριμνῶν, τῶν πολλῶν φροντίδων, τοῦ κολλημένου στὰ γήινα φρονήματός μας καὶ νὰ πᾶμε σὲ μιὰ ἀκρούλα. Σὲ τέτοιες ἥσυχες γωνιὲς ἐπιτελοῦνται τὰ μεγάλα γεγονότα.

Δεύτερον, γίνονται σὲ κάποιες κορυφές, ἐπὶ «τοῦ ὄρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος». Τὰ τροπάρια ἔλεγαν νὰ ἀνέβουμε κι ἐμεῖς, καὶ μὲ τὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὸν νοῦ μας, κάπου ὑψηλά, μὲ καθαρότητα ζωῆς, καθαρότητα διαθέσεως, καθαρότητα εἰλικρίνειας καὶ ἀγνότητα προθέσεων. Νὰ ἀνεβάσουμε λίγο τὴν ψυχή μας πάνω ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τῆς δημιουργοῦν αὐτὴν τὴν αἴσθηση τῆς μεγάλης παχύτητος καὶ βαρύτητος καὶ τὴν κατεβάζουν πρὸς τὰ χαμηλὰ καὶ τὰ μικρά. Καὶ διὰ τῆς πίστεως, διὰ τῶν ἀνωτέρων φρονημάτων, διὰ τῆς ἀνωτέρας σκέψεως νὰ ἀνεβάσουμε καὶ τὸν νοῦ μας λίγο πρὸς τὰ πάνω.

Τρίτον, νὰ καθίσουμε, ὅπως οἱ μαθητές, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν «Ἰερουσαλήμ», τὴν πόλη ἡ ὁποία φιλοξένησε τὸν Κύριο, δέχθηκε τὴ διδασκαλία Του, εἶχε ἐμπειρία τῶν θαυμάτων Του, τόλμησε νὰ ἀντικρύσει τὸ Πάθος καὶ τὴ Σταύρωσή Του καὶ τέλος νὰ ζήσει τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεώς Του• τὴν πόλη ἡ ὁποία δέχθηκε τὶς ἐπαγγελίες Του, τὶς ὑποσχέσεις Του μαζί μὲ τὸ παράδειγμα Του, ὁλοκληρωμένο καὶ αὐτὸ μὲ τὴ χάρι Του, καὶ νὰ μελετήσουμε λίγο νοσταλγικὰ τὴν ἐμπειρία τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου.

Καθὼς οἱ ἀπόστολοι ἀντίκρυζαν τὴν πόλη, ζοῦσαν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἐμπειρία τῆς σχέσης τους μὲ τὸν Κύριο, τὴν ἐμπειρία τῆς ἐλπίδος, τὴν ἐμπειρία τοῦ ἁγίου παραδείγματός Του, τὴν ἐμπειρία τῆς προσδοκίας τῆς εὐλογίας Του, αὐτὴν ποὺ τελικὰ τοὺς χάρισε μὲ τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως.

Ὅλοι ἐμεῖς καλούμεθα νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἐπιγειότητά μας, νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴ μικρότητά μας, νὰ ἀνέβουμε μὲ τὴν πίστη μας καὶ τὴν καθαρότητά μας σ᾽ αὐτὸ τὸ ὄρος τὸ πνευματικό, στὸ ὁποῖο θὰ μπορέσουμε νὰ ἀντικρύσουμε κυρίως τὴ δική μας φύση, αὐτὴν τὴ θεωμένη ἀπὸ τὸν Κύριο φύση, ποὺ ὁ καθένας μας ἔχει μέσα του, καὶ νὰ τὴν ἀξιοποιήσουμε.

Τί εὐλογία! Ὁ κάθε χριστιανὸς ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ζήσει αὐτὸ ποὺ ἔζησαν οἱ

ἀπόστολοι: ἐνῶ ὑπῆρχε φαινομενικὸς χωρισμός, αὐτοὶ εἶχαν ἐμπειρία συναντήσεως μὲ τὸν Κύριο. Ἐνῶ ὑπῆρχε στέρηση, αὐτοὶ μπόρεσαν νὰ νοιώσουν τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς, ὅπως περιγράφει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐνῶ ὑπῆρχε ἀπουσία τοῦ Κυρίου καὶ ἀναχώρησή Του, αὐτοὶ ζοῦσαν τὴν παρουσία καὶ τὴν ἔλευσή Του στὴ δική τους καρδιά. Εὔχομαι νὰ δώσει ὁ Θεὸς αὐτὴ ἡ πανήγυρις νὰ εἶναι πανήγυρις πραγματικῆς ἐμπειρίας τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναλήψεως, καθοριστικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ γιὰ ὅλους μας, μιᾶς ἐμπειρίας αἰσθήσεως τῶν θεϊκῶν ἰδιωμάτων ποὺ ὁ καθένας μας ἔχει μέσα στὴ δική του φύση κατὰ χάριν. Καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο ἐν δόξῃ, ὅπως λέγει τὸ ἀπολυτίκιο, στοὺς οὐρανοὺς μὲ τὸ νικητήριο λάφυρο τῆς δικῆς μας ἀνθρώπινης φύσεως, δοξασμένης καὶ θεωμένης.

Ἡ ἀρχή, ἡ ἀπαρχή, τὸ ξεκίνημα αὐτῆς τῆς ἐμπειρίας ἂς γίνει σήμερα σ᾽ αὐτὸν τὸν τόπο, σ᾽αὐτὸν τὸν χῶρο, ποὺ μοιάζει κι αὐτός, ὡς ὕψωμα, μὲ τὸ ὄρος τοῦ ἐλαιῶνος, καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε στὸ τέλος ὅλοι μαζὶ νὰ ζήσουμε αἰωνίως καὶ νὰ ἀπολαμβάνουμε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στὴν ἄνω Ἰερουσαλήμ, ἀπὸ τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ

ΛΟΓΟΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΣΠΑΤΑ ΑΤΤΙΚΗΣ